

Vaellusmatka Dolomiiteille, Cortina d'Ampezzo 27.6. - 4.7. ja päätös Venetsiassa

Lensimme Vaasasta Helsingin kautta Müncheniin, jossa Ingves&Svanbäckin linja-auto kuljettajanaan Lasse Saukkonen odotti meitä. Matka jatkui 690 km pitkää (München – Venetsia) via A22-tietä läpi Itävallan, kohti Pohjois-Italiaa, jossa kohteena oli Cortina d'Ampezzo. Tietä varten valmistui 1960-luvulla lähes km:n pituinen, Itävallan Wippen laakson ylittävä Eurooppa-silta (Europabrücke), jonka pylonit olivat 190 – 192 m korkeita. Pysähdyimme siltatyömaalla aikanaan työtaturmissa kuolleiden muistoksi rakennettuun mistomerkkiin ja kirkkoon. Määränpäässä Cortinassa majoituimme neljän tähden hotelliin Park Victoriaan.

Matkanjohtajana toimi Matti Metsälampi ja alppioppaana itävaltalainen Hans Mutschlechner.

Etelä-Tirolin maakunnassa sijaitseva, vuoden 1956 talviolympialaisista tunnettu Cortina d'A. sijaitsee 1500 m korkeudessa. Dolomiittien alue, jossa Cortina sijaitsee, kuuluu myös vuodesta 2009 alkaen Unescon maailmanperintöalueeseen. Teräväkärkiset Dolomiittien vuoret säihkyvät auringossa lukemattomissa punaväreissä. Väri johtuu vuorten synnystä ja maaperästä, joka on entistä kalkkipitoista korallimaista merenpohjaa, jota mannerlaatat ovat aikojen kuluessa työntäneet ylös.

Yli 30-jäseninen ryhmämme patikoi viiden päivän ajan tällä alueella, puurajan yläpuolella eli yli 2000 - 2500 metrissä, jolloin absoluuttista nousua oli päivittäin n. 500 metriä. Reittien pituus vaihteli 10 – 15 km:n välillä. Ensimmäisenä päivänä kuljimme bussilla Brückeleen Pragseltal-laaksoon, mistä jatkoimme paikallisbussilla Plätzwieseen, josta vaellus alkoi. Ylös Strudelkopfiin, mistä avautuivat näkymät eri suuntiin; mm. Drei Sinnen. Seuraavana päivänä ajoimme bussilla Passo Gau-solaan (länsi-lounas-suunnalla Cortinasta) ja sieltä jatkettiin Dolomitenhöhenwegiä ja Rifugio Scoiattoli'lea Cinque Torrin juurelle, missä ihmeteltiin hurjapäisiä vuoristokiipeilijöitä ja kierrettiin 1. maailmansodan aikaisia varustuksia. (Italian ja Itävalta-Unkarin joukkojen rintamalinjat sijaitsivat Dolomiiteilla.) Osa porukasta hissillä alas, osa 'juoksi' mäen alas n. 300 m. Torstai 30.6. oli bussiton päivä. Aloitimme hotellilta jalan Cortinan sivukylän kautta Lago d'Azal-järvelle, jossa uskaliaimmat kävivät uimassa. Jatkettiin jyrkkää polkua alas Campo di Soteen ja edelleen Salieton kautta Cortinaan ja hotelliin. Pe 1.7. ajettiin bussilla Rifugio Auronzon P-paikalle, mistä aloitimme Dolomiittien symboliseksi nousseiden Drei Sinnen/Tre Cimes-huippujen kiertämisen ja edelleen Rif. Lavaredolle. Sieltä edelleen Paternsattel-harjanteen yli kalliomuodostelmien toiselle puolelle. Pian jätimme reitin (ja massat) ja käännyimme numeroimattomalle ja vähän käytetylle polulle, joka vei meidät Langalm-majalle, jossa lounastettiin. Sieltä Patikointi jatkui takaisin Rif. Auronzoon.

Viimeinen vaellus oli 'helppo': bussilla Cortinasta pohjoiseen Toblachin suuntaan vähän Ospitalen ohi. Sitten nousimme Val de Gotresinläpi aina Forcella Lerosan päälle (nousua runsaat 500 m), mistä laskeuduimme Rifugio La Staua-majalle, jonne ehdimme juuri sateen alta. Sieltä jatkettiin alaspäin Aga de Campo de Grosea seuraten. Retkemme päättyi päätien varteen, missä nautittiin mustikkamehua!

Hiertymiä saatiin, hikeä pukkasi helteessä, mutta vakavemmilta vaurioilta vältyttiin. Alppitautiakaan päänsärkyä ei ilmennyt. Tasaisesta vauhdista piti huolen alppioppaamme, joka eteni tasaisin askelin, tasaista vauhtia ”kuin veturi” myötä- ja vastamäessä kuin myös tasaisella maalla.

Matkaseurana ja tarkkailijana oli myös maskottimme Turre, joka seurasi silmä tarkkana, ettei kukaan eksynyt jyrkiltä, louhikkoisiltakin poluilta harhaan tai korkeilta rinteiltä alas syviin rotkoihin.

Säät olivat suotuisat. Aurinkoa saatiin joka päivä, muutaman kerran myös sadetta, mutta useimmiten silloin oltiin jo taitavan ja turvallisen kuljettajamme Lassen kyydissä kohti majapaikkaa.

Matkan aikana kuuntelimme Pekka Tiilikaisen radioselostusta Suomen mitalisaavutuksista Cortina/Toblach-alueella järjestetyistä talviolympialaisista 1956: Kisoissa Suomi saavutti 3. sijan kolmella kultamitalilla, kolmella hopealla ja yhdellä pronssilla.

Alueelle aikanaan rakennettua ja nyt jo käytöstä poistettua junanrataa muutetaan nykyään pyörätiestöksi. Samana viikonloppuna Cortinassa oli pyöräilytapahtuma, joten viikon aikana kilpapyöräilijöitä oli runsaasti harjoittelemassa serpentiiniteillä.

Viimeisen matkapäivän vietimme helteisessä Venetsiassa, joka sijaitsee Venetsian laguunin 111 saarella ja joita yhdistää 354 siltaa. Venetsia on ilmiönä hyvin vaikuttava kanavineen ja historiallisine rakennuksineen. Päivässä voi kokea vain pienen aavistuksen tämän kaupungin arvosta. Venetsialainen opas oli käytössämme. Kuljetus tapahtui laivalla Grande Kanalea pitkin Markuksen aukiolle, kävimme Pyhän Markuksen kirkossa, kävelimme Markuksen aukiolla, ihastelimme Grande Kanalen yli vieviä siltoja ja erityisesti Huokausten ja Rialto-siltaa.